

[Parkov.]

Forslag, at man, selv om man arbejdede meget flittigt og energisk, ikke har kunnet naa til Ende med Forarbejderne, men man vidste vel, det vilde gaa saadan, det er vel noget, som ikke kommer overraskende for den paagældende Kommission. Jeg tror derfor, det er rigtigt og ogsaa i nogen Maade — for enkeltes Vedkommende maaske i særlig stort Omfang — velbegrunder, at det har været følt som en Skuffelse for Tjenestemændene, at der ikke kan forelægges Revisionsforslag i indeværende Samling.

Der er jo ingen Tvivl om, at Tjenestemændene, i alt Fald store Dele af dem, forud for Valget i Foraaret ventede sig betydelige Forbedringer i deres tjenstlige Lønningsvilkår — om det har været med Rette eller Urette, skal jeg lade være usagt, men at disse Forventninger i nogen Maade har spillet ind ved Udfaldet af Valget, tror jeg, man fra alle Sider vil erkende Rigtigheden af. Nu er Skuffelsen der, nu foreligger der et Forslag om at udsætte Revisionen til næste Rigsdagssamling. Forhaabentlig vil det da lykkes til den Tid at komme saa langt frem, at Revisionen virkelig kan finde Sted i Rigsdagssamlingen 1930—31.

Men er der altsaa i al Almindelighed en vis Mistrøsthed blandt Tjenestemændene i Anledning af denne Udsættelse, saa tror jeg vel, man har Lov til at sige, at det i ganske særlig Grad maa gælde en bestemt Klasse indenfor Tjenestemændene, nemlig Assistentklassen indenfor de store Etater. Den har langt tilbage i Tiden været særdeles daarligt stillet med Hensyn til Avancementsforhold. Det er erkendt gennem Tiderne, og man har søgt at bøde derpaa, bl. a. blev der af den tidligere Regering nedsat en Kommission, i hvilken der sad Medlemmer saavel af Administrationen som af de forskellige Organisationer. Disse kom med en enstemmig Indstilling om, hvorledes man ved Oprettelse af Overassistentstillinger i nogen Maade kunde bøde paa disse, særlig for Assistentklassens Vedkommende, daarlige Avancementsforhold, og et Forslag i Overensstemmelse med Kommissionens Indstilling blev ogsaa fremsat i Folketinget. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i dette Lovforslag, men blot minde om, at det fik Tilslutning fra 3 Partier her i Folketinget, altsaa blev vedtaget af disse 3 Partier, ganske vist mod det socialdemokratiske Partis Stemmer, fordi man fra Socialdemokratiets Side mente, at det var ikke den rigtige Vej at gaa, men at man hellere skulde søge at oprette Avancementsstillinger direkte fra Assistentklassen til Kontrolør-

klassen og saa forøge Antallet af Kontrolører, hvorved Misèren ved Avancementsforholdene for Assistentklassen i nogen Maade blev afbødet. Efter at Lovforslaget var vedtaget her, gik det til det høje Landsting, og dør faldt Udtalelserne saaledes, at man ogsaa dør havde Tilslutning fra de samme 3 Partier, som i Folketinget var gaaet ind for Lovforslaget. Imidlertid kommer Valget og Regeringsskiftet, og Resultatet deraf blev, at Lovforslaget blev taget tilbage, men for øvrigt atter optaget af et Medlem af Landstinget. Ved tredje Behandling stemte Venstre og det konservative Folkeparti for Lovforslaget i den Skikkelse, det havde faaet her i Folketinget, medens det radikale Parti og Socialdemokratiet afholdt sig fra at stemme.

Dette er i store Træk den historiske Gang, men det har jo ikke hjulpet Assistenterne noget. Naar man i sin Tid stillede sig, om ikke helt afvisende, for det vil jeg paa ingen Maade sige, man gjorde, man ønskede blot, at ogsaa andre Klasser kunde komme i Betragtning med Hensyn til Adgang til Overassistentstillingen, maatte man dog gaa ud fra, at en af Aarsagerne — og maaske ikke en ganske uvæsentlig, det er i hvert Tilfælde gentagende pointeret, bl. a. ogsaa af den højtærede Finansminister den Gang — til, at man paa det Tidspunkt stillede sig afvisende, var, at Tjenestemandsloven skulde revideres i Samlingen 1929—30. Nu er det imidlertid ikke lykkedes at komme saa vidt, at man har kunnet foretage denne Revision, den er atter udskudt et Aar, og det forekommer mig derfor, at man i nogen Maade skylder at tage Spørgsmaalet vedrørende Overassistenter op til fornyet Behandling. Naar man fra alle Sider gennem Tiderne har erkendt, at Assistentklassens Avancementsforhold var meget uheldige, meget daarlige, synes jeg ikke, man kan lade det Spørgsmaal vente endnu et Aar, og jeg vil derfor tillade mig at spørge, om der hos den høje Regering, hos den højtærede Finansminister er Tanker fremme om paa en eller anden Maade at søge at raade Bod paa dette uheldige Forhold. Naar man een Gang har erkendt — og det har man fra alle Sider —, at der er meget daarlige Avancementsforhold i en bestemt Klasse af Tjenestemænd, synes jeg ikke, man kan skubbe Spørgsmaalet om at ordne dette paa en i alt Fald nogenlunde tilfredsstillende Maade fra sig Aar efter Aar. Den Gang henviste man til, at det taalte nok en Udsættelse til 1929—30, men man kan ikke fremdeles lade den Betragtning være gældende, eftersom Udsættelsen nu kommer til at gælde til 1930—31. Jeg tillader mig